

men mærke ikke noget til Betsignelsen deraf, svare de: Lad os bare faa Betsigtelse fuldt ud, saa skulle De nok mærke Betsignelsen, og paa samme Maade vil man tale fra Frihandelsmændenes Side. Men den meget stærke Indskrænkning af Beværternes Antal, man tilsigter at indføre, vil medføre, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), som talte i Jørgaars, vil faa Ret, naar han sagde, at det vil blive en ganske lukrativ Forretning at være Beværter, og man maa derfor være meget betænkelig ved at lægge det i Regeringens Haand at bestemme, hvem der skal have Retten. Jeg kan heller ikke sige, at jeg i nogen særlig Grad er Tilhænger af, at det skal lægges i Kommunerådernes Hænder. Naar der er Tale om at give Folk økonomiske Fordele eller overhovedet om Forhold paa Næringslivets Omraade, tror jeg, at det er rettest at opstille Kanteler, som enhver kan tage og føle paa og gøre sig bekendt med, og saa at lade enhver, der opfylder Betingelserne, faa Lov til at udøve Næringen, men at komme ind paa et Skøn om, hvorvidt denne eller hin maa drive denne eller hin Næring, synes jeg er ganske urimeligt. Derfor har Mindretallet ønsket, at Folketinget ved Afstemning over Endringsforslaget Nr. 65 klart og bestemt skal udtale sig om, hvorvidt det vil gaa med til at stille Udøvelsen af Beværtningsnæring paa samme Maade som al anden borgerlig Næring, saaledes at man faar Ret til at drive denne Næring, naar man opfylder de i Lovgivningen foreskrevne Bilkraav og betaler, hvad der i Lovgivningen er fastsat for Erhvervelsen af en saadan Udøvelse. De øvrige Endringsforslag til § 2, Nr. 66, 67, 68 slutte sig ganske til det Princip, som Mindretallet har ment at burde fastholde. Til § 3 har Flertallet stillet nogle Endringsforslag, som jeg særlig ønsker at fæstne Opmærksomheden paa. Det er dem, der gaa ud paa, at der ved Auktioner, Fester og Møder kun maa drives Beværtning, Udskænkning af Brændevin, Vin og Stattepligtigt Al med Kommunalbestyrelsens Tilladelse. Jeg synes, det er et Baand, man lægger paa Borgernes Ret til at samle sig og til at nyde, hvad der passer dem. Det er ganske utilfredselt. Det vil herefter ikke blive nogen let Sag at arrangere Møde, naar man først skal have Politiets Tilladelse til overhovedet at holde Mødet — det er man jo i Almindelighed inde paa i Provinsen, at man maa have Politiets Tilladelse til offentlige Møder — og dernæst, naar man vil have en smule Festsplads, eller Mødet kan tænkes at være lidt længe, skal gaa til Kommunalbestyrelsen for at spørge om, hvorvidt der maa sælges en

Bajer ved dette Møde. Man kan være sikker paa, at Sogneraadene ikke træde sammen hver anden Dag for at træffe Bestemmelse om, hvorvidt der maa sælges en Bajer eller drifkes en Snaps ved dette Møde eller hin Fest. Man lægger herved et Baand paa Borgernes fri Ret til at samle sig, som jeg mindst havde troet, at dette Ting's Flertal, der jo tilhører Venstre, vilde gaa ind paa. Med Hensyn til Endringsforslag Nr. 74 skal jeg gøre opmærksom paa, at idet Mindretallet under Nr. 64 foreslaar, at § 1, hvor Udskillelsen findes mellem Gæstgiveri og Værtshushold, skal gaa ud, maatte der jo staves en anden Hjemmel for, at en Mand, der havde Ret til Værtshushold, kunde faa Ret til ogsaa at herbergere rejsende. Dette har Mindretallet udtrykt i Endringsforslag Nr. 74, idet man der har sagt: „Kommunalbestyrelsen kan meddele Beværtere, hvis Lokaler dertil maatte egne sig, Tilladelse til at drive Herbergering (Gæstgiveri)“. Det er en Bestemmelse, man allerede har nu; men den benyttes nu væsentligt kun til de saakaldte Logihuse. Man kunde dog godt knytte den baade til Hoteller og andre Ting, og dette er saa meget rimeligere, som der jo er saa mange andre Ting, der kunne knyttes til et almindeligt Beværterborgerkab, saaledes Retten til Billard, Retten til Reglebane, Retten til at holde Dans o. s. v. Det er lige saa rimeligt, at man knytter Retten til at herbergere til Beværterborgerkab i det enkelte Tilfælde og i en vis bestemt Tid. Der staar i Lovforslaget, at „Tilladelsen meddeles for Kalenderaaret og maa ikke fornyes, naar den skønnes at være misbrugt“. Vi finde, at det er urimeligt at have et saa vagt Udtryk. Der maa være et bevisligt Misbrug til Stede, for at Fornælsen skal kunne nægtes. At gøre den Slags Ting til Genstand for et Skøn er altid meget misligt, thi den paagældende næringsdrivendes Ve og Vel afhænger af, om der skønnes retfærdigt eller ej. Skal han miste sin Næringsret, maa han bevisligt have overtraadt de Regler, der gælde for denne Nærings Udøvelse, det maa ikke være Genstand for et Skøn.

Endringsforslaget Nr. 76 til § 5 hænger sammen med Flertallets Endringer, idet vi have ment det rigtigst, naar der drejede sig om at give udvidede Næringsrettigheder til Beværtere, at lade Kommunalbestyrelsen, og ikke Politiet eller Politimesteren, være den afgørende. Vi kunde meget godt have undladt at stille dette Endringsforslag; men da vore Endringer hængte sammen, bleve vi enige med Flertallet om, saaledes som vi